

Arrest

nr. 346 934 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN HEUVERZWYN
Helmkruidstraat 21
9032 WONDELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 14 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 mei 2026 tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X T. VAN HEUVERZWYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster reisde via Abu Dhabi en vergezeld van haar twee minderjarige kinderen, op 19 april 2026 naar België.

1.2. Op 20 april 2026 diende zij onmiddellijk bij aankomst alhier een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde daarbij haar origineel Jemenitisch geldig paspoort over, voorzien van een visum type C, afgegeven op 20 maart 2026 door de Franse autoriteiten en geldig tot 4 mei 2026. Ook haar minderjarige kinderen bezaten een dergelijk paspoort voorzien van een visum type C.

1.3. De Belgische overheden richten op 27 april 2026 een verzoek tot overname aan de Franse overheden op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. (hierna: Dublin III-Verordening).

1.4. De Franse autoriteiten stemden in met dit verzoek op 4 mei 2026.

1.5. De gemachtigde van de minister treft op 12 mei 2026 een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25^{quater}).

Dit is de bestreden akte. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de mevrouw,

Naam: R. [...]

Voornaam: S. A. M. O. [...]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Jemen (Rep.)

+ kinderen: A. R. A. A. [...], ° [...] nationaliteit Jemen

A. T. A. A. [...], ° [...] nationaliteit Jemen

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(1) van Verordening (EU) 604/2013 (verder Dublinverordening) van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De mevrouw R. S. A. r M. O. [...], verder de betrokkene, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te hebben, diende op 20.04.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde zijn originele paspoort voor.

Op 20.04.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat zij op 19.04.2026 Jemen verliet en via Abu Dhabi naar België reisde. Zij verklaarde dat zij legaal reisde, met een visum dat door Frankrijk werd afgegeven.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op, die door het Visuminformatiesysteem conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 werd verstrekt. De onderzoeken brengen ons op de hoogte dat er geen Eurodacht is voor de betrokkene uitgezonderd bij aankomst in België.

Op 27.04.2026 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties op basis van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 04.05.2026 stemden de Franse autoriteiten in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 22.04.2026 gehoord en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met A. A. A. M. [...], geboren op 01.01.1988, met de Jemenitische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in SaoediArabië. De betrokkene verklaarde twee kinderen te hebben: A. R. A. A. [...], man, geboren op [...], met de Jemenitische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België ([...]); A. T. A. A. [...], vrouw, geboren op [...], met de Jemenitische nationaliteit en met huidige verblijfplaats België ([...]). De betrokkene verklaarde dat zij samen met zijn kinderen in België een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zij naar België kwam omdat België biedt de beste garantie voor haar en de kinderen.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Franse instanties stemden op 04.05.2026 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien hij dat wenst. De Franse autoriteiten zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk is partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Sébastien Charre (Forum réfugiés), "Country Report: France – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 75).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 75).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 113). Het aantal opvangplaatsen blijft onvoldoende (blz. 122).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit

rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat zij wil in België blijven en weiger naar Frankrijk. In dit verband herhalen we allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient ook te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. We herhalen ook nogmaals dat Frankrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Volgens het AIDA-rapport is het OFII bevoegd voor de identificatie van kwetsbaarheden en bijzondere behoeften van verzoekers. Het OFII moet binnen een redelijke termijn overgaan tot evaluatie van kwetsbaarheden en doet dit aan de hand van een vragenlijst. Er wordt hierbij nagegaan of de verzoeker bijzondere behoeften heeft met betrekking tot opvang en de procedure. De evaluatie wordt uitgevoerd door personen die hiervoor zijn opgeleid (blz. 93). We erkennen dat er in het rapport ook melding wordt gemaakt met betrekking tot problemen inzake de identificatie van kwetsbaarheden. We besluiten echter dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden geconcludeerd dat om redenen met betrekking tot kwetsbaarheid van een overdracht moet worden afgezien.

Met betrekking tot racisme wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze is in goede gezondheid te verkeren. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete

elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2019 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 134). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

1.6. Op 12 mei 2026 trof de gemachtigde van de minister tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Verzoekster wordt samen met haar kinderen vastgehouden in een woonunit te Zulte.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter van de vordering onderuithalen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een eerste middel werpt verzoekster op, *“Schending van Artikel 3 EVRM, en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, verbod op onmenselijke behandeling”*.

Zij betoogt als volgt:

“De Belgische overheid weigert de asielaanvraag inhoudelijk te behandelen omdat zij vindt dat België niet verantwoordelijk is voor het verzoek.

De reden: verzoekster is naar België gereisd met een visum dat is afgegeven door Frankrijk.

Volgens de Dublin-verordening (EU nr. 604/2013) is de lidstaat die het visum heeft verstrekt verantwoordelijk voor de asielprocedure.

De Franse autoriteiten hebben op 4 mei 2026 officieel ingestemd met de overname van de betrokkene en haar kinderen.

De dienst vreemdelingenzaken legt zelf in de beslissing uit hoe de vork in de steel zit

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de working van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten goen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en Internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vemederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reeel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of ar...

Hoewel de DVZ stelt dat er geen structurele tekortkomingen zijn in Frankrijk, kan men argumenteren dat de specifieke situatie van dit gezin (een alleenstaande moeder met twee zeer jonge kinderen van 4 en 7 jaar), in de huidige Franse opvangcrisis wél tot een onmenselijke behandeling zou leiden.

Immers, de beslissing erkent zelf dat de opvangcapaciteit in Frankrijk onvoldoende is.

En men vermeldt dat overgedragen personen vaak op eigen kracht naar ver gelegen prefecturen moeten reizen.

Voor een vrouw alleen met twee kleine kinderen kan dit een onoverkomelijke hindernis vormen die hen op straat doet belanden.

1. In Frankrijk is een structureel tekort aan opvangplaatsen

Frankrijk kampt met een aanzienlijk tekort aan plaatsen in het nationale opvangsysteem (dispositif national d'accueil).

Een groot deel van de asielzoekers (tot wel 40% volgens sommige cijfers uit 2024-2025) krijgt geen formele opvangplek toegewezen.

Sommigen worden dakloos

Hierdoor belanden velen in geïmproviseerde tentenkampen of op straat, vaak in slechte hygiënische omstandigheden.

Er zijn beperkte middelen: voor degenen die geen opvang krijgen, zijn de financiële toelagen vaak onvoldoende om zelfstandig in de basisbehoeften (voedsel, medische zorg) te voorzien.

Er is geen leefloon voorzien

2. Voor „Dublinterugkeerders“ zijn er specifieke risico's

Personen die via de Dublin-procedure naar Frankrijk worden teruggestuurd, lopen extra risico's

- Er is extra hinder bij heraanvraag:

Bij aankomst op een Franse luchthaven worden asielzoekers vaak naar prefecturen verwezen die ver weg liggen.

Zonder begeleiding of financiële middelen is het voor een gezin met kinderen zeer moeilijk om daar fysiek te geraken en hun dossier op tijd te activeren. - Er zijn lange wachttijden:

Er zijn meldingen van lange wachttijden bij de prefecturen voordat men de asielaanvraag daadwerkelijk kan registreren, wat de periode van onzekerheid verlengt.

Om maar niet te spreken van het drama als men daar dakloos wordt

De dienst vreemdelingenzaken zegt zelf

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk to maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dus dat doet verzoekster hierboven”.

2.3.3 . In een tweede middel werpt verzoekster op, "Schending van het Hoger Belang van het Kind (Art. 3 VNKinderrechtenverdrag) en artikel 22bis Grondwet”.

Zij betoogt als volgt:

“Verzoekster heeft twee kinderen

- A. R. A. A. [...], geboren op [...],
- A. T. A. A. [...], geboren op [...],

De DVZ focust sterk op de algemene situatie in Frankrijk, terwijl de wet vereist dat het belang van elk individueel kind concreet wordt afgewogen.

De DVZ heeft nagelaten om het hoger belang van de minderjarige kinderen primair te laten doorwegen.

De DVZ heeft onvoldoende gemotiveerd waarom een overdracht in het hoger belang van de kinderen is.

Uit niets in de beslissing blijkt dat de DVZ daar uberhaupt enige rekening mee heeft gehouden!

Er kan worden betoogd dat de onzekerheid en de mogelijke dakloosheid in Frankrijk de psychologische en fysieke ontwikkeling van de kinderen (geboren in 2018 en 2021) ernstig in gevaar brengt.

Dit zijn immers nog jonge kinderen Stel voor dat de familie dakloos zou worden in Frankrijk

Of in een tentenkamp belandt

De impact van een gedwongen overdracht van het dossier op de psychologische integriteit van de kinderen is niet onderzocht, noch beoordeeld”.

2.3.4. In een derde middel werpt verzoekster op, “de bijzondere kwetsbaarheid van de familie met kinderen”.

Zij betoogt als volgt:

“De DVZ geeft toe dat er in Frankrijk problemen zijn met de identificatie van kwetsbaarheden en dat de toegang tot gezondheidszorg beperkt is door een wachtperiode van drie maanden.

Het gezin is vanwege de jonge leeftijd van de kinderen en de status van de moeder als alleenstaande ouder „bijzonder kwetsbaar“.

Als Frankrijk deze kwetsbaarheid niet tijdig identificeert (zoals het AIDA-rapport suggereert), krijgen zij mogelijk niet de noodzakelijke bescherming die de Dublin-verordening voorschrijft. De DVZ geeft dat trouwens zelf toe

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd met opvang betreft (blz. 75).

En verder

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele”.

2.3.5. Wegens hun onderlinge samenhang worden het eerste, tweede en derde middel samen behandeld.

2.3.6. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-Verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

2.3.7. Blijkens de bestreden akte heeft de verwerende partij ruimschoots aandacht besteed aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Frankrijk heeft onderzocht en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. Zij heeft daarbij ingezoomd op diverse aspecten die de Franse asiel- en opvangprocedure kenmerken en komt tot de conclusie dat bij overdracht van verzoekster aan Frankrijk voormelde bepalingen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en

onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Zij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview van 22 april 2026. Zij steunde zich bij haar beoordeling op het *"het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (...), "Country Report: France – 2024 update", laatste update in 2025"*, waarvan in de bestreden akte de hyperlink wordt verstrekt. Hierna wordt dit rapport aangehaald als "het AIDA-rapport".

2.3.8. Kernbetoog van verzoekster ter ondersteuning van de middelen bestaat erin dat ze een alleenstaande moeder is met 2 jonge kinderen wat maakt dat er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel. Ze is van oordeel dat gezien ze als Dublin-terugkeerder op eigen kracht naar verafgelegen prefecturen moet reizen, met lange wachttijden om er een asielaanvraag te laten registreren, gezien haar bijzonder kwetsbaar profiel dat mogelijks niet tijdig wordt geïdentificeerd en gezien er in Frankrijk een opvangcrisis heerst, ze riskeert dakloos te worden of in tentenkampen terecht te komen met haar kinderen, wat een onmenselijke behandeling uitmaakt. Als ze geen opvang krijgt, zijn de financiële toelagen immers onvoldoende om in de eigen basisbehoeftes te voorzien zo preciseert ze. Verder wijst ze erop dat er onvoldoende werd nagegaan door verweerder of de overdracht in het hoger belang van de kinderen is. Ze is van oordeel dat de onzekerheid en mogelijke dakloosheid of verblijf in tentenkampen hun psychologische en fysieke ontwikkeling ernstig in gevaar brengt. Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing zelf aangeeft dat één en ander problematisch verloopt in Frankrijk op het vlak van opvang- en asielprocedure alsook toegang tot gezondheidszorg en is van oordeel dat er nog extra hinder is bij de Dublin-procedure in het kader van een *"heraanvraag"*.

2.3.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat er geen sprake is van een *"heraanvraag"* in Frankrijk. Uit niets blijkt, en verzoekster toont ook niet aan, dat ze al eerder een verzoek om internationale bescherming (VIB) heeft ingediend in Frankrijk. Aldus kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat ze omwille van een *"heraanvraag"* in Frankrijk als Dublin-terugkeerder extra hinder zal ondervinden.

2.3.10. De bestreden akte rapporteert op een genuanceerde wijze over de bijstand bij aankomst, registratie, identificatie van kwetsbare profielen, opvang en toegang tot gezondheidszorg van Dublin-terugkeerders in Frankrijk. Het AIDA-rapport bevestigt dat ze op gelijke wijze behandeld worden als alle andere verzoekers om internationale bescherming (p.75, 124-125). De situatie is ingewikkeld, er zijn praktische problemen en er is niet voldoende opvangcapaciteit zo kan in de bestreden beslissing gelezen worden. Verweerder is hierbij van oordeel dat het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk, onvoldoende is om te besluiten dat er sprake is van structurele tekortkomingen wat betreft deze aspecten. De Raad kan verweerder hierin volgen. De aangehaalde elementen tonen zeker aan dat onthaal-, opvang- en asielprocedures onder druk staan wegens een grote instroom en dat ook Dublin-terugkeerders ernstige moeilijkheden op dat vlak kunnen ondervinden. Er zijn dus zeker ernstige problemen, maar zij volstaan evenwel niet om aan te nemen dat elke Dublin-terugkeerder, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, noodzakelijk terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

2.3.11. Echter dient nagegaan te worden of er in de voormelde omstandigheden sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest bij een overdracht van verzoekster en haar minderjarige kinderen aan Frankrijk, gelet op het kwetsbare profiel dat verzoekster zonder twijfel heeft als alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen. De Raad houdt hierbij rekening met de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, zoals deze blijken uit het administratief dossier en zoals meegedeeld ter terechtzitting, waar verzoekster en haar minderjarige kinderen aanwezig waren.

2.3.12. De Raad leest in het AIDA-rapport (p.75) dat bij aankomst op de luchthaven in Frankrijk, in casu Toulouse (stuk 79 in het administratief dossier), de grenspolitie een vrijgeleide (sauf-conduit) afgeeft. Hierop staat bij welke prefectuur de persoon zich moet melden. Dit is blijkens het administratief dossier reeds gekend, met name moet verzoekster zich aanbieden bij de prefectuur van Haute-Garonne (eveneens stuk 79 in het administratief dossier). Dublin-terugkeerders moeten op eigen initiatief en op eigen kosten naar de toegewezen prefectuur reizen. Uit het AIDA-rapport blijkt niet dat bij aankomst systematisch in begeleiding of tenlasteneming van de binnenlandse verplaatsing wordt voorzien, ook niet waar het om kwetsbare personen gaat. Dublin-terugkeerders moeten zich vervolgens melden bij een oriëntatieplatform (SPADA- structure de premier accueil des demandeurs d'asile, p.44) om een afspraak te krijgen bij het "loket voor asielzoekers", bij de betrokken prefectuur (GUDA- guichet unique pour demandeurs d'asile). Volgens de wet moet de afspraak bij dit loket binnen de 3 werkdagen plaatsvinden na aanmelding. In het geval van een grote toestroom kan deze termijn worden verlengd tot 10 werkdagen. Het AIDA-rapport (p.44) vermeldt voor de eerste acht maanden van 2024 een gemiddelde wachttijd van 2,2 dagen voor een GUDA-afspraak. Het rapport wijst wel op aanzienlijke vertragingen in bepaalde gebieden, maar noemt Haute-Garonne niet als één van de regio's waar zulke uitzonderlijke wachttijden werden vastgesteld. Bij het loket voor asielzoekers moet de

immigratiedienst een kwetsbaarheidsonderzoek doen. Alleenstaande ouders met minderjarige kinderen worden expliciet als kwetsbare groep aangemerkt (p.93). De asielinstantie (OFPRA- Office français de protection des réfugiés et apatrides) heeft de wettelijke mogelijkheid om de behandeling van de asielaanvraag te prioriteren voor kwetsbare personen met specifieke procedurele behoeften. Vanwege hun "zichtbare kwetsbaarheid" krijgen gezinnen met jonge kinderen ook prioriteit bij de opvang in de reguliere opvangcentra (CADA-Centre d'accueil pour demandeurs d'asile) (p.136). De opvang in CADA biedt volgens het AIDA-rapport in het algemeen adequate leefomstandigheden en er zijn geen meldingen van overbevolking in deze centra (pp.130-131). Ondanks de prioritaire status van een alleenstaande met kinderen is er door het verzadigde opvangsysteem echter geen garantie op directe opvang. Wanneer de reguliere opvangcentra (CADA) verzadigd zijn, kunnen gezinnen ondergebracht worden in hotelkamers via het noodopvangsysteem (HUDA-Hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile) (p.131). De noodopvangcentra bieden minstens enige administratieve en sociale ondersteuning en de opvangvoorwaarden zijn volgens het AIDA-rapport vergelijkbaar met reguliere opvangcentra (pp.130-131). Als de immigratiedienst geen enkele plek kan vinden (ook niet in een hotel), is er recht op een verhoogde financiële toelage (ADA). Bovenop de basistoelage wordt een bedrag van € 7,40 extra per dag uitgekeerd om zelf in onderdak te voorzien. Het AIDA-rapport merkt echter op dat dit bedrag zeer laag is, waardoor het vinden van een woning op de private markt nagenoeg onmogelijk is (p.116).

2.3.13. De Raad concludeert uit het voormelde dat verzoekster zich na aankomst op de luchthaven van Toulouse, zelfstandig moet begeven naar de prefectuur in Haute-Garonne, gevestigd in Toulouse om zich vervolgens aan te melden bij het loket voor asielzoekers. Gemiddeld genomen neemt deze aanmelding 2,2 dagen in beslag. Bij de registratie zullen verzoekster en haar kinderen snel als kwetsbare groep worden aangemerkt. De kwetsbaarheid van gezinnen met jonge kinderen is immers "zichtbaar" op het eerste gezicht (AIDA-rapport, p.136). Verzoekster en haar kinderen krijgen omwille van een kwetsbaar profiel prioritaire voorrang bij opvang in een regulier opvangcentrum. Indien er geen plaats is, bestaat de kans dat verzoekster en haar kinderen in een hotel ondergebracht worden en indien er aldaar ook geen plaats is, heeft ze recht op een verhoogde financiële toelage bovenop een basistoelage om in eigen onderdak te voorzien. De Raad leest in het AIDA-rapport (p.122) dat eind 2024 ongeveer 64% van de asielzoekers die in aanmerking kwamen voor opvang, ook effectief gehuisvest werden. Dit wijst niet op een sluitend opvangsysteem, maar evenmin op een situatie waarin elke asielzoeker noodzakelijkerwijze zonder opvang blijft. Verder vermeldt het AIDA-rapport nog dat de prefectuur van Haute-Garonne in Toulouse fungeert als het regionale expertisecentrum voor de Dublin-procedure in de gehele regio Occitanie, wat alvast positief is. Er wordt in het AIDA-rapport (p.28) ook vermeld dat Haute-Garonne geselecteerd is als een van de drie pilootlocaties voor de nieuwe Pôles France Asile (PFA), waar de asielinstantie (OFPRA) direct bij de registratie aanwezig is om de procedure te versnellen, hoewel de praktische uitvoering hiervan eind 2024 nog vertraging opliep en de PFA begin 2025 nog niet operationeel waren. Toulouse wordt in het AIDA-rapport (p.116) ten slotte genoemd als een van de weinige steden waar de kantoren van de OFII (Office français de l'immigration et de l'intégration) daadwerkelijk toegankelijk zijn voor asielzoekers om problemen met bijvoorbeeld hun financiële toelage of opvang direct te bespreken, wat ook positief is.

2.3.14. De Raad kan gelet op het voormelde niet concluderen dat dit alles wijst op een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest, dit mede in acht genomen de individuele omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken. Zo kan de Raad niets anders dan vaststellen dat verzoekster, een jonge gezonde vrouw van 29 jaar, er wel in geslaagd is om zich als Jemenitische van Saoedi-Arabië naar Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) te begeven, om vandaar alleen het vliegtuig te nemen met haar twee minderjarige kinderen, richting België om hier bij aankomst onmiddellijk een VIB in te dienen. Hieruit blijkt toch, naast een zekere financiële capaciteit, ook een zekere zelfredzaamheid die haar in staat moet stellen om zich na aankomst in Toulouse in Frankrijk, zelfstandig met haar kinderen te begeven naar de aangeduide prefectuur te Toulouse die thans reeds gekend is en waarvan niet blijkt dat het onnoemelijk ver gelegen is van de luchthaven van Toulouse. Verzoekster en haar kinderen waren aanwezig op de terechtzitting. Het betrof prima facie een modern gezin uit de betere middenklasse gezien hun kledij en algemeen voorkomen. Er werden geen concrete elementen bijgebracht waaruit blijkt dat verzoekster en/of haar kinderen actueel met medische of bijzondere zorgnoden kampen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar Jemenitische echtgenoot zich nog in Saoedi-Arabië bevindt. Hij blijkt daar al een tiental jaar te beschikken over een werk- en verblijfsvergunning voor langere duur. Verzoekster verbleef samen met hem ook al een tiental jaar in Saoedi-Arabië (5 mei 2016- 18 april 2026) blijkens haar verklaringen afgelegd tijdens het Dublin-interview, wat ze bevestigt ter terechtzitting. Ze verklaart ter terechtzitting ook dat de autoriteiten in Saoedi-Arabië aangaven dat verzoekster en haar kinderen, die blijkens het Dublin-interview geboren zijn in Jeddah (Saoedi-Arabië) maar de Jemenitische nationaliteit hebben, er niet langer konden verblijven en zouden teruggestuurd worden naar Jemen. De Raad leidt hier prima facie uit af dat verzoekers echtgenoot, die redelijkerwijs als kostwinner verzoekster en haar kinderen financieel ondersteunde gedurende een tiental jaar in Saoedi-Arabië alsook visa en tickets bekostigde voor de reis vanuit Abu Dhabi naar België (cfr. rubriek 49 van het Dublin -interview, "Wie heeft uw reis georganiseerd? Mijn man regelde alles op een legale manier"), in staat moet zijn om verzoekster en haar kinderen in Toulouse, Frankrijk, verder financieel te

ondersteunen, dit tijdens het proces van registratie die ongeveer 2,2 dagen in beslag neemt en in het geval verzoekster ondanks haar kwetsbaar profiel geen opvang zou krijgen, noch in een opvangcentrum noch in een hotel. Bovendien kan verzoekster blijkens de steunbetuigingen gevoegd bij het verzoekschrift, rekenen op de steun van vrienden en kennissen in België, waarvan twee personen aanwezig waren op de terechtzitting. België is een buurland van Frankrijk en het staat dus deze vrienden en kennissen vrij om verzoekster te komen ondersteunen in Frankrijk tijdens haar asielprocedure aldaar. De Raad kan hieruit prima facie afleiden dat niet zonder meer blijkt dat verzoekster bij aankomst in Frankrijk volledig verstoken zou zijn van elk familiaal of financieel vangnet, minstens toont zij dit niet concreet aan.

2.3.15. Het voormelde dringt zich des te meer gezien verzoekster blijkens haar Dublin-interview op de vraag, *“38.Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde: *“Ik wil in België blijven en weiger naar Frankrijk te gaan”*. Ze gaf dus geen enkele concrete belemmering op betreffende haarzelf en haar minderjarige kinderen om naar Frankrijk te gaan.

2.3.16. Ten slotte, voor wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, kan in de bestreden beslissing reeds gelezen worden dat het AIDA-rapport (pp.134-135) vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), maar dat sinds 2019 een wachtperiode geldt van ten minste drie maanden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra (*Permanence d'accès aux soins de santé*) bij de openbare ziekenhuizen.

2.3.17. Zoals gezegd blijkt niet dat verzoekster en haar kinderen een actuele medische problematiek hebben. Mocht dat in Frankrijk toch het geval zijn, hebben verzoeksters kinderen vanaf hun aankomst toegang tot gezondheidszorg. Immers hebben minderjarige kinderen blijkens het AIDA-rapport (pp.134-135) hier recht op. Verzoekster zelf kan, in afwachting van een dekking door de universele ziekteverzekering, terecht in de PASS-centra indien ze dringende medische zorg nodig heeft. De Raad kan dan ook niet tot de conclusie komen dat verzoekster en haar kinderen een behandeling riskeren in strijd met artikel 3 EVRM, vanwege de praktische problemen die zich stellen voor wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk.

2.3.18. Zelfs indien kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen niet afzonderlijk bespreekt, toont verzoekster niet concreet aan welke specifieke omstandigheden betreffende de kinderen maken dat hun overdracht aan Frankrijk strijdig zou zijn met hun hoger belang. De kinderen blijken gezond te zijn en geen specifieke zorgbehoeftes te hebben, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond. De kinderen zullen hun moeder vergezellen naar Frankrijk, net zoals ze haar vergezeld hebben bij hun reis vanuit Abu-Dhabi naar België, toen er redelijkerwijs ook al sprake was van een onzekere toekomst. Hierboven werd reeds ontwikkeld dat personen met een kwetsbaar profiel voorrang krijgen bij de toewijzing van een plaats in een opvangcentrum in Frankrijk en indien dit niet het geval is, is de kans groot dat ze in een hotel worden gelogeed. Bovendien kan verwezen worden naar de financiële ondersteuning vanuit Saoedi-Arabië vanwege verzoeksters echtgenoot en de steun van vrienden en kennissen in België. De Raad kan dan ook prima facie het betoog niet volgen dat de kinderen dakloos zouden worden in Frankrijk en dat dit nefast zou zijn voor hun psychologische en fysieke ontwikkeling. Het AIDA-rapport (p.133) vermeldt bovendien dat kinderen van asielzoekers toegang hebben tot onderwijs en dat kinderen tussen drie en zestien jaar onder de leerplicht vallen. Ook op dat vlak blijkt dus niet dat de kinderen door de overdracht naar Frankrijk noodzakelijkerwijze in een situatie terechtkomen die hun ontwikkeling ernstig in gevaar brengt.

2.3.19. Uit de bespreking van bovenstaande middelen blijkt dat er niet kan geconcludeerd worden dat er in Frankrijk sprake is van systeemfouten die resulteren in een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM/ artikel 4 Handvest. Uit het AIDA-rapport blijkt wel dat de Franse asielprocedure met reële praktische moeilijkheden kampt. Deze elementen volstaan evenwel niet om aan te nemen dat verzoekster en haar kinderen, ook al hebben ze een kwetsbaar profiel, bij overdracht naar Frankrijk een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM/ artikel 4 Handvest, dit gelet op de individuele elementen die hun zaak kenmerken. Een schending van het hoger belang van de kinderen werd niet concreet aangetoond.

De Raad komt bijgevolg tot het besluit dat het eerste, tweede en derde middel niet gegrond en derhalve niet ernstig zijn.

2.3.20. In een vierde middel werpt verzoekster op, *“Artikel 17 Dublin III-verordening (de soevereiniteitsclausule)”*.

Zij betoogt als volgt:

“Stelt rechtsleer

Article 17 of the Dublin III Regulation (EU) No 604/2013 enables EU Member States to voluntarily take responsibility for examining an asylum claim, even if they are not responsible under the regulation's standard criteria. Known as the "sovereignty clause" (17(1)) or "humanitarian clause" (17(2)), this tool allows for discretionary assessment to aid family reunification, protect vulnerable people, or prevent rights violations, with about 7,500 invocations in 2023. Key Aspects of Article 17 Dublin III:

Men kan stellen dat de Belgische staat een beoordelingsfout heeft gemaakt door de soevereiniteitsclausule niet toe te passen.

Op basis van deze clausule mag België een aanvraag behandelen, ook al is een ander land verantwoordelijk.

De humanitaire omstandigheden (van een alleenstaande moeder met twee jonge kinderen, daarenboven oorlog in Jemen) zijn zo schrijnend, dat België de verantwoordelijkheid naar zich toe had moeten trekken om de eenheid en veiligheid van het gezin te garanderen.

In plaats van het gezin opnieuw bloot te stellen aan de stress van een bijkomende verplaatsing naar een ander land".

2.3.21. Artikel 17(1) van de Dublin-III Verordening bepaalt voorts:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht".

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Belgische autoriteiten van oordeel zijn dat er geen grond is voor de toepassing van artikel 17 (1) van de Dublin-III Verordening (de zogenaamde soevereiniteitsclausule). Door te verwijzen naar rechtsleer en de overtuiging te zijn toegedaan dat verweerder een beoordelingsfout maakt door deze clausule niet toe te passen, doorkruist verzoekster deze conclusie niet. De Raad ziet bovendien niet in hoe de eenheid van het gezin in het gevaar komt vermits het ganse gezin wordt overgedragen aan Frankrijk en waarom de oorlog in Jemen maakt dat België dit moet beoordelen en niet Frankrijk.

Uit het Dublin-interview van verzoekster blijkt duidelijk dat België altijd al haar bestemming was ondanks de afgifte van een Frans visum, maar dit houdt niet in dat België zich op om die reden verantwoordelijk moet verklaren voor verzoeksters VIB. Dat zij hier vrienden en kennissen heeft en hun steunverklaringen toevoegt aan het verzoekschrift evenals foto's over activiteiten in België sedert ze hier verblijft, kan niet tot een ander oordeel leiden.

De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 18 april 2024 (zaak C-359/22) gesteld heeft:

"(...) 38 Bovendien komt uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening duidelijk naar voren dat deze bepaling facultatief is, aangezien zij het aan elke lidstaat overlaat te besluiten om over te gaan tot de behandeling van een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs wanneer hij daartoe niet verplicht is op grond van de in die verordening neergelegde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Het gebruik van deze mogelijkheid is overigens aan geen enkele specifieke voorwaarde onderworpen. Die mogelijkheid strekt ertoe elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van voornoemde verordening niet de verantwoordelijke lidstaat [arrest van 30 november 2023, Ministero dell'Interno e.a. (Gemeenschappelijke brochure – Indirect refoulement), C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21, EU:C:2023:934, punt 146 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

(...)

40 In dit verband heeft het Hof herhaaldelijk geoordeeld dat geen enkele omstandigheid, zelfs niet op het gebied van de grondrechten, een lidstaat ertoe kan verplichten gebruik te maken van deze clausule en om zelf een verzoek te behandelen waarvoor hij niet verantwoordelijk is (zie naar analogie arrest van 14 november 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740, punt 37, en arresten van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 97, en M.A. e.a., punten 61 en 72).

(...) 47. Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het de lidstaten niet verplicht te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een besluit dat krachtens de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van die verordening is vastgesteld

2.3.22. Het vierde middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.23. In een vijfde middel werpt verzoekster op: " gebrek aan zorgvuldige motivering volgens de wet 15 december 1980 en feitelijke onjuistheden".

Zij betoogt als volgt:

"Er is racisme/discriminatie in Frankrijk: hoewel de DVZ dit wegwuift, zijn er concrete rapporten die aantonen dat Jemenitische verzoekers in Frankrijk specifiek gediscrimineerd worden in de toegang tot huisvesting.

Veel Jemenieten reizen met een Frans visum omdat de Franse ambassades in de regio (vaak via Saudi-Arabië) actiever zijn.

Zodra zij echter in België of elders asiel aanvragen, worden ze via de Dublinregels direct naar Frankrijk teruggestuurd.

In Frankrijk komen zij vaak terecht in de zware administratieve molen van de prefecturen, waar de wachttijden voor „Dublin-gevallen“ aanzienlijk langer zijn dan voor directe aanvragers.

Dit wordt door belangenorganisaties vaak omschreven als een vorm van „indirecte discriminatie“.

In rapporten van Human Rights Watch en Forum Réfugiés (2025/2026) wordt melding gemaakt van:

- *Willekeurige politiecontroles van Jemenieten: Er is een trend gerapporteerd waarbij personen met een Arabisch uiterlijk vaker worden gecontroleerd en uit informele opvangkampen worden gezet.*
- *Problemen met toegang tot huisvesting: Jemenitische gezinnen ondervinden vaak extra hinder bij het vinden van huisvesting buiten de formele centra door een combinatie van taalbarrières en xenofobie op de private huurmarkt.*

De administratie heeft de specifieke motieven van verzoekster afgedaan met algemene bewoordingen en heeft nagelaten in te gaan op de argumenten die werden voorgelegd.

Zij stelt dat verzoekster misleid heeft, en nooit van plan was om te verzoeken om internationale bescherming. Niets is minder waar.

Verzoekster heeft onmiddellijk om internationale bescherming verzocht, letterlijk op de dag dat zij op de luchthaven aankwam. Ook heeft verzoekster al een echte band met België. Zij heeft hier goede vrienden die voor haar door het vuur willen gaan.

Zie de verklaringen in de stukkenbundel.

Onder andere:

Sinds hun aankomst heb ik contact gehouden met de familie en ben ik volledig bereid hen te ondersteunen tijdens hun integratieproces in België. Deze ondersteuning omvat onder andere:

- *Hulp bij het leren en oefenen van de Nederlandse taal in het dagelijks leven;*
- *Begeleiding bij Belgische administratieve procedures en instanties;*
- *Het bieden van sociale, emotionele en praktische ondersteuning;*
- *Hulp bij dagelijkse zaken en integratie in de samenleving;*
- *Hen helpen om zich veilig, stabiel en welkom te voelen in hun nieuwe omgeving.*

Er is dan ook schending van de hierboven genoemde artikelen.

Dat de middelen, ingeroepen door verzoekster, bijgevolg ernstig zijn."

2.3.24. Waar verzoekster betoogt dat Jemenitische asielzoekers in Frankrijk specifiek zouden worden gediscrimineerd in de toegang tot huisvesting en dat hiermee geen rekening werd gehouden, vindt dit geen steun in het AIDA-rapport. De Raad leest in dit rapport wel dat het Franse opvangsysteem met ernstige capaciteitsproblemen kampt en dat een deel van de asielzoekers, waaronder ook personen in een Dublin-procedure, praktische moeilijkheden kunnen ondervinden bij de toegang tot opvang. Deze vaststellingen zijn evenwel algemeen van aard. Het rapport vermeldt niet dat Jemenitische asielzoekers als specifieke groep ongunstiger worden behandeld. Integendeel, in het AIDA-rapport (p.140) wordt uitdrukkelijk aangegeven dat geen differentiële behandeling van specifieke nationaliteiten in de opvang wordt

gerapporteerd. Ook de verwijzing naar willekeurige politiecontroles van Jemenieten en naar een bijzondere hinder voor Jemenitische gezinnen op de private huurmarkt wordt niet door het AIDA-rapport bevestigd. Verzoekster verwijst voor dit alles naar “*rapporten van Human Rights Watch en Forum Réfugiés (2025/2026)*”, doch voegt deze niet toe aan het verzoekschrift en verstrekt hiervan evenmin een hyperlink, laat staan de relevante pagina’s.

2.3.25. Voor zover verzoekster aanvoert dat Dublin-terugkeerders praktische moeilijkheden kunnen ondervinden, wordt dit in algemene zin door het AIDA-rapport bevestigd. Dat de wachttijden voor “Dublin-gevallen” aanzienlijk langer zijn dan voor directe asielaanvragers vindt geen algemene steun in AIDA-rapport en dus kan verweerder niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden

2.3.26. De Raad besluit dan ook dat verzoekster niet concreet aantoont dat er sprake is van een discriminatoire praktijk ten aanzien van Dublin-terugkeerders in het algemeen en ten aanzien van Jemenitische Dublin-terugkeerders in het bijzonder, en dat zij en haar kinderen hierdoor in concreto een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM/ artikel 4 Handvest waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden.

2.3.27. De steunverklaringen en foto's die verzoekster toevoegt aan haar verzoekschrift van vrienden en kennissen in België werden niet eerder overgemaakt aan verweerder. Deze kan er dan ook niet van beticht worden het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden te hebben op dat vlak. Alleszins kunnen deze stukken die een goede band met België moeten aantonen, geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing (cfr. bespreking vierde middel).

2.3.28. Verzoekster specificeert voorts niet concreet op welke eerder voorgelegde argumenten niet werd ingegaan door verweerder. Dat ze verweerder zou misleid hebben kan ook niet als dusdanig gelezen worden in de bestreden beslissing.

Het vijfde middel is ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA